

NANMEEBOOKS
ADULT

CRIME MYSTERY

นวนิยายสืบสวนสอบสวน

THRILLER COLLECTION
เสียดายถ้าไม่ได้อ่าน!

นวนิยายสืบสวนสอบสวน ชุด ชาร์ลีส พาร์เกอร์

เมืองมรณะ
Dark
Hollow

John Connolly ^{เขียน}

กานต์ศิริ โรจนสุวรรณ แปล

Dark Hollow

เมืองมรณะ

John Connolly เขียน

กานต์สิริ ใจจนสุวรรณ แปล

ชิตมา ลัมป์ซลิต บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2561

ราคา 395 บาท

Original Title: Dark Hollow

Copyright © 2000 by John Connolly

This language edition published in agreement with Darley Anderson Literary Agency,

through The Grayhawk Agency.

All rights reserved.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2561: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

คอนนอลลี, จอห์น.

เมืองมรณะ. -- กรุงเทพฯ: ไครม์แอนด์มิสทีรี, 2561.

464 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. กานต์สิริ ใจจนสุวรรณ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

813.54

ISBN 978-616-04-4211-9

กรรมการผู้จัดการ คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนะจินดา • บรรณาธิการบริหาร อาจารย์ สุทธิโรจน์
• บรรณาธิการเล่ม วิรัชตา ศรีชัยรัตน์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร ดวงพร วิญญูธรรมรัตน์ • พิสูจน์อักษร จิราพร เสงเจริญ • ผู้จัดการ
กองศิลปกรรม กฤษดา เล่งสงศ์ • ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว • ออกแบบปก พิมพ์พิภา คุรุธรรมนัฐ • กราฟิก
ปั้หม่า แดงวิจิตร • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ • ประสานงานการผลิต พรรชพร แก้วประกอบ พรทิพย์ ทองบุตร

เพลดที่ คลาสสิกสเกน โทร. 0-2291-7575 พิมพ์ที่ พี อาร์ คัลเลอร์พริ้นท์ โทร. 0-2806-6344

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไครม์แอนด์มิสทีรี ในเครือ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

จัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สีวลีดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมลายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันงาแท้คือ จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่มุมบริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากผ่านพ้นมรสุมชีวิต ชาร์ลี พาร์เกอร์ก็ย้ายออกจากนิวยอร์ก โดยคาดหวังจะกลับไปใช้ชีวิตอย่างสงบที่บ้านเก่าของคุณตาในรัฐเมน แต่แล้วความตายของแม่ลูกคู่หนึ่งก็ดึงเขากลับไปสู่วังวนมรณะ

บิลลี เพอร์ดู เป็นผู้ต้องสงสัยหลักในคดีฆาตกรรมอดีตภรรยากับลูกชายวัยสองขวบ ชาร์ลีไม่เชื่อว่าเขาทำจริง แต่เมื่อบิลลีหนีหายไป ชาร์ลีจึงต้องสืบหา คดีที่ไม่น่าซับซ้อนกลับยุ่งเหยิงเมื่อสาวปมไปจนเจอว่าบิลลีพัวพันกับเงินก้อนใหญ่ซึ่งดึงดูดแก๊งอาชญากร นักข่ามืออาชีพ รวมถึงเอฟบีไอเข้ามาแข่งกันตามล่าตัว

เมืองมรณะ พาเราไปยังดาร์กฮอลโลว์ เมืองอันหนาวเหน็บและก่อกวน ความตาย ที่นี่ สายใยจากอดีตของชาร์ลีโยงเขาเข้ากับความลับในป่าทึบ ซึ่งบอกใบ้ว่าบิลลีอาจพัวพันกับบางสิ่งที่ยอันตรายยิ่งกว่า ชาร์ลีจึงต้องเร่งหาตัวบิลลีให้พบก่อนผู้ล่าตัวจริงจะออกโรง!

สำนักพิมพ์ไครม์แอนด์มิส터리

ภาค 1

โดดเดี่ยว เดียวดาย...ท่ามกลางดงป่าหน้าพร้า่นพริ้ง
แห่งปีศาจร้ายในจิตคำนึง
ซึ่งครอบงำมนุษย์ผู้หลงทาง
พร้า่นใจไม่จางที่จะตามหา “บิดา” ของตน

ด๊ับเบิ้ลยู.เอช. ฮอเคน จากบทกลอน *For the Time Being*

บทนำ

รถดอตจอร์จันอินเทรพิดจอดอยู่ที่ใต้แนวสนเฟอร์ ทันหันน้ำออกสู่ท้องทะเล ไฟดับมืด ทุญแจเสียบอยู่เพื่อเปิดเครื่องทำความร้อนค้างไว้ ทิมะยังไม่ตกทางตอนใต้ๆ ของรัฐอย่างนี้หรือ แต่ตามพื้นมีน้ำแข็งเกาะ เสียงคลื่นที่ซัดกระทบชายหาดเฟอร์รี่ปีชลอยมาไม่ไกล เป็นเพียงเสียงเดียวที่รบกวนความเงียบสงบในคืนฤดูหนาวของรัฐเมน โป๊ะเทียบเรือลอยห่างตั้งอยู่ใกล้ฝั่ง กระซังใส่กึ่งล้อบสเตอร์ก็องสูงอยู่บนนั้น เรือสี่ลำห่ออยู่ในผ้าใบกันน้ำจอดอยู่หลังโรงเก็บเรือที่ทำจากไม้สีแดง เรือคาตามารันผูกอยู่ใกล้ทางลาดไว้ลากเรือขึ้นจากน้ำ นอกจากนั้นแล้ว ลานจอดรถแห่งนี้ก็ว่างเปล่า

ประตูฝั่งผู้โดยสารเปิดออก แล้วเซสเตอร์ แชนซ์ก็ตะกายขึ้นรถอย่างรวดเร็ว ฟันกระทบกันก็๊ก ๆ เลื่อไค้ตลีน้ำตาลตัวยาวกระชับแน่นอยู่รอบตัว เซสเตอร์เป็นคนร่างเล็กและผอมแต่แข็งแรง มีผมยาวสีเข้มและไว้หนวดบาง ๆ เหนือริมฝีปากบนซึ่งเหยียดลงไปจนเลยมุมปากทั้งสองข้าง เขาคิดว่าหนวดนั้นทำให้ดูดีมีเสน่ห์ คนอื่นคิดว่ามันทำให้เขาดูหม่นเศร้าจึงเรียกเขาว่าเซสเตอร์หน้าขึ้นแทน ถ้าจะมีอะไรทำให้เซสเตอร์ แชนซ์มีน้ำโหนะ ๆ ก็คือการที่ชาวบ้านเรียกเขาว่าเซสเตอร์หน้าขึ้นนี้แหละ เขาเคยยึดปืนเข้าปากพอลี บล็อก โทษฐานที่เรียกเขาว่า

เซสเตอร์หน้าขึ้นด้วยซ้ำ พอลี บล็อกเองก็เกือบทิ้งแขนขาหลุดเพราะทำอย่างนั้น ถึงแม้พอลีจะเข้าใจเหตุผลของเซสเตอร์ ตามที่อธิบายให้เซสเตอร์หน้าขึ้นฟัง ขณะตบหัวเซสเตอร์ป้าบแล้วป้าบเล่าด้วยมือที่ใหญ่ราวกับพลั่ว เหตุผลไม่ได้ใช้แก้ต่างได้ทุกกรณีนี้ละ

“หวังว่านายจะล้างมือแล้วนะ” พอลี บล็อกเอ่ยขึ้นจากที่นั่งคนขับของรถ ดอตจ์ เขาอาจจะสงสัยก็ได้ว่าทำไมเซสเตอร์ถึงไม่ยอมยิงกระด่าก่อนหน้านี้ให้ เหมือนคนหัวไป แทนที่จะยืนยันกรานว่าจะฉีไลต์นั้ไม่ในป่าข้างชายหาดและปล่อยให้ ความร้อนทะลักออกจากรถในขณะที่ออกไป

“ไอ้ย หนาวซะมิด” เซสเตอร์กล่าว “ที่นี้หนาวสุดเท่าที่ฉันเคยเจอมา ในชีวิตเลย เนื้อฉันแทบกลายเป็นน้ำแข็งไปแล้วตอนที่อยู่ข้างนอกนะ ถ้าเย็นกว่านี้ละก็ ฉันคงฉีเป็นน้ำแข็งแน่”

พอลี บล็อกอัดบุหรี่พืดยาว ๆ แล้วมองปลาบหรี่ลูกว่าบเป็นสีแดงอยู่ ครู่หนึ่งก่อนจะกลายเป็นขี้เถ้าสีเทา พอลี บล็อกเป็นชื่อที่สมตัวไม่เบา เขาสูง หกฟุตสามนิ้ว หนักสองร้อยแปดสิบปอนด์ และมีใบหน้าอยู่เหมือนกับเอาไป ยันรถไฟให้เปลี่ยนรางมา แต่เขาอยู่ในรถก็ทำให้ภายในตัวรถดูแน่นเป็น ปลากรรปองได้แล้ว จะว่าไป พอลี บล็อกทำอะไรให้สนามกีฬาไฟแอนดัลดูแน่น เป็นปลากรรปองได้เลยละ

เซสเตอร์เหลือบมองนาฬิกาดิจิทัลบนแผงหน้าปัด ตัวเลขสี่เขี้ยวดูจะ ลอยแคว้งอยู่ในความมืด

“พวกมันมาซ้ำ” เขาเอ่ยขึ้น

“เดี๋ยวก็มา” พอลีบอก “เดี๋ยวพวกมันก็มา”

เขาหันกลับไปสูบบุหรี่แล้วมองออกไปที่ทะเล เขาคงไม่ได้ตั้งใจมองนัก มันไม่มีอะไรให้มองนี่ละ นอกจากความดำมืดและแสงไฟจากเมืองโอลด์ออร์ชาร์ด- บิชที่อยู่เลยออกไป ข้างตัวเขา เซสเตอร์ แนชตั้งต้นเล่นเกมบอย

ข้างนอก ลมพัดดูบ คลื่นสาดซัดเป็นจังหวะกระทบชายหาด เสียงของมัน

ตั้งไปถึงพื้นอันเย็นเยียบ ไปถึงบริเวณที่ใครคนอื่นกำลังเบิกตากดูและเงี่ยหูฟัง

“...รายชื่อสองกลับมาที่รถแล้ว โอ๊ย นหนาวซะม๊ัด” เจ้าหน้าที่พิเศษเอฟบีโอ เดล นัตลีย์เอ่ยขึ้น พลางทวนถ้อยคำที่เพิ่งได้ยินเซสเตอร์ แนชพูดโดยไม่รู้ตัว ไมโครโฟนแบบมีจานโค้งช่วยดักเสียงตัวหนึ่งตั้งอยู่ข้าง ๆ เขา ใกล้กับช่องแคบ ๆ บนผนังโรงเก็บเรือ ไม่ห่างไปนัก เครื่องบันทึกแบบทำงานเมื่อมีเสียงสั่งงาน ยี่ห้อนากราส่งเสียงหมุนแผ่ว ๆ ในขณะที่กล้องไฟต่ำเบตเจอร์เอ็มเคยูคอยบันทึกภาพรถจอดอยู่

นัตลีย์ใส่ถุงเท้าสองคู่ ชุดผ้ายึดกันหนาวสำหรับใส่ชั้นใน กางเกงยีน เลื่อยัด เลื่อยัดผ้าฝ้าย สเวตเตอร์ขนแกะ แจ็กเก็ตลึกลับห่อโลว์ ถุงมือเก็บความร้อน และหมวกขนแอลพากาสีเทาที่มีปีกเล็ก ๆ สองข้างกางลงมาปิดหูฟังและทำให้หูเขาอุ่น เจ้าหน้าที่พิเศษรีอบ บริสโคซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ เขาบนเก้าอี้สตูลตัวสูง คิดว่าหมวกแอลพากาใบนี้ทำให้นัตลีย์ดูเหมือนคนเลี้ยงตัวลามมา หรือไม่ก็นักร้องนำวงร็อกสปินดอกเตอร์อย่างโรอย่างนั้น ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหน นัตลีย์ก็ดูเหมือนตัวตลกในหมวกแอลพากาที่มีปีกบัง ๆ ให้หูอุ่นอยู่ดี เจ้าหน้าที่ บริสโคซึ่งหูเย็นจึยบอยากได้หมวกแอลพากาใบนั้นใจจะขาด ถ้าหนวกกว่านี้ละก็ เขาคิดว่าตัวเองคงต้องจัดการเดล นัตลีย์ เพื่อชิงหมวกมาจากหัวไร่ชีวิตของ ฝ่ายนั้นแน่ ๆ

โรงเก็บเรือแห่งนี้ตั้งอยู่ทางขวาของลานจอดรถในหาดเพอร์รีบีช ทำให้คนที่มาลิ่งอยู่ในนั้นมองเห็นรถจอดได้ชัดเจนน ข้างหลังโรงเก็บเรือมีถนน ส่วนตัวทอดไปตามชายฝั่ง นำไปยังหนึ่งในบ้านพักฤดูร้อนที่อยู่บนแหลม จากลานจอดรถ ถนนเพอร์รีก็ลดเลี้ยวกลับไปยังถนนแบล็กพอยด์ ซึ่งทอดไปสู่เมืองไอ้กฮิลล์และพอร์ตแลนด์ที่อยู่ทางตอนเหนือ รวมถึงเมืองแบล็กพอยด์ ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ หน้าต่างโรงเก็บเรือเพิ่งถูกเคลือบผิวสะท้อนแสงได้ไม่ถึงสองชั่วโมงเพื่อไม่ให้ใครเห็นเจ้าหน้าที่ซึ่งอยู่ข้างใน มีจิงหวนนำหาดเลี้ยวตอนที่

เซสเตอร์ แชนชมองเข้ามาทางหน้าต่างและลองเขย่ากลอนประตู ก่อนจะหือกลับไปที่รถตูดจ้

โชคไม่ดีที่โรงเก็บเรือไม่มีเครื่องทำความร้อน อย่างน้อยก็ไม่มีเครื่องที่ใช้การได้ แล้วทางเอฟบีไอก็ไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องให้เครื่องทำความร้อนแก่เจ้าหน้าที่พิเศษสองคนนี้ ผลก็คือนัดลีย์กับบรีสโคต่างหนาวสั่นทรนง แต่กระดานไม้ในโรงเก็บเรือก็เย็นยะเยือกจนแะจะไม่ลงแล้ว

“เราชุ่มกันมานานแค่ไหนแล้วเนี่ย” นัดลีย์ถาม

“สองชั่วโมง” บรีสโคตอบ

“นายหนาวหรือ”

“ถามอะไรโง่ ๆ น้ำแข็งคลุมตัวฉันอยู่นะเนี่ย แะแหละ ฉันหนาวจะตายซัก”

“แล้วทำไมไม่เอาหมวกมาด้วย” นัดลีย์ถาม “รู้ไหม เราจะสูญเสียความร้อนในร่างกายไปทางกระหม่อมเป็นส่วนใหญ่ นายน่าจะเอาหมวกมาด้วยนี่แหละ นายถึงได้หนาวสะท้าน น่าจะเอาหมวกมาด้วยแท้ ๆ”

“รู้อะไรไหม นัดลีย์” บรีสโคเอ่ยขึ้น

“รู้อะไรหรือ” นัดลีย์ถาม

“ฉันเกลียดนาย”

ข้างหลังพวกเขา เครื่องบันทึกเทปที่สั่งการด้วยเสียงหมุนอยู่แผ่ว ๆ เก็บบทสนทนาของเจ้าหน้าที่ทั้งสองผ่านไมโครโฟนที่ติดอยู่กับเสื้อแจ็กเกตเอาไว้ทุกอย่างต้องถูกบันทึกไว้หมด นั่นเป็นกฎของปฏิบัติการครั้งนี้...ทุกอย่างเลย และถ้านั่นรวมถึงความเกลียดที่บรีสโคมีต่อนัดลีย์เพราะหมวกแอลพากาของฝ่ายนั้นแล้วละก็ มันก็ต้องถูกบันทึกไว้ด้วย

โอลิเวอร์ จัดด์ ยามรักษาความปลอดภัยได้ยินเสียงเธอก่อนจะเห็นตัวเสียอีกเท่าตัวของเธอลากหนักมาบนพื้นปูพรม เธอพูดกับตัวเองเบา ๆ ขณะที่เดินเขาออกจากห้องยามอย่างแข็ง ๆ แล้วผลจากจอโทรทัศน์กับเครื่องทำความร้อน

ซึ่งเป่าอากาศอุ่น ๆ ใส่นิ้วเท้า ข้างนอก บรรยากาศสงบนิ่งในแบบที่เป็นลางว่า
หิมะจะตก แต่ไม่มีลม ซึ่งน่าสนใจทีเดียว อีกไม่นานมันคงจะเลวร้ายกว่านี้
เดือนธันวาคมจะย้ายแอสเมอ แต่ทางเหนือขนาดนี้ จะเลวร้ายเร็วกว่าที่อื่น
บางครั้งการอยู่ทางตอนเหนือของรัฐเมนก็ช่วยได้เหมือนกัน

เขาก้าวฉับ ๆ ไปหาเธอ “อ๊ะ คุณครับ คุณ! ลูกจากเตียงมาทำอะไรครับ
เนี่ย ได้หวัดกินตาย”

หญิงชราตกใจกับคำสุดท้ายจึงมองไปที่จัดด์เป็นครั้งแรก เธอมีรูปร่าง
เล็กบางแต่กลับเดินได้ตรงเหี่ยว ซึ่งทำให้เธอมีมาดสง่างามกว่าผู้พักคนอื่น ๆ
ในบ้านพักคนชราเซนต์มาร์ทาล์ จัดด์คิดว่าเธอไม่แก่เท่าบางรายในบ้านนี้
ซึ่งหง่าเหี่ยวขนาดที่เคยขอจดตบหรือจากคนที่ตายไปในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง
แต่หญิงชราคนนี้น่าจะอายุมากที่สุดสักหกสิบ จัดด์คิดว่าถ้าเธอไม่แก่ ก็แปลว่า
เธอคงไม่ปกติ ซึ่งตามคำศัพท์ของคนธรรมดาแล้ว หมายความว่าเธอเป็นบ้า
ไม่เต็มเต็งสุด ๆ นั่นเอง ผมงของเธอเป็นสีเทาอมเงินปล่อยสยายเลยปาลงมา
เกือบถึงเอว ดวงตาของเธอมีสีฟ้าสดใสและมองทะลุจัดด์ออกไปไกลลิบ เธอ
สวมรองเท้าบูตสีน้ำตาลแบบผูกเชือก ชุดนอน ผ้าพันคอสีแดง และเสื้อโค้ต
ตัวยาวสีฟ้าซึ่งเจ้าตัวติดกระดุมไปเดินไป

“ฉันจะไปละ” เธอตอบ เธอพูดออกมาเบา ๆ แต่ด้วยความมุ่งมั่นอย่าง
ที่สุด ราวกับการที่หญิงชราวัยหกสิบปีจะพยายามซึ่งออกจากบ้านพักคนชรา
ทางตอนเหนือของรัฐเมนโดยสวมแค่ชุดนอนกับเสื้อโค้ตกระจอก ๆ ในคืนที่
กรมอุตุนิยมวิทยาบอกไว้เป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะมีหิมะตกเพิ่มจากหกนิ้วที่จับเป็น
น้ำแข็งบนพื้นอยู่แล้วนั้น ไม่ได้ผิดประหลาดเอาเสียเลย จัดด์คิดไม่ออกว่าเธอ
แอบผ่านด่านพยาบาลมาเกือบถึงประตูใหญ่ของบ้านได้อย่างไร คนแก่บางคน
ในนี้ก็เจ้าเล่ห์ราวกับจิ้งจอก จัดด์ครุ่นคิด เผลอแป๊บเดียวก็หายแวบแล้ว
เดินตุ้ม ๆ ไปตามเนินเขา ไปบ้านเก่าของตัวเอง หรือไม่ก็เพื่อไปแต่งงานกับ
คนรักที่ตายไปเมื่อสามสิบปีก่อนหน้าตาเฉย

“คุณก็รู้ว่าฉันรับว่าออกไปไม่ได้” จัลดัดกล่าว “ไม่เอาล่ะ กลับไปนอนเถอะครับ ผมจะโทรเรียกพยาบาล คุณอยู่ตรงนั้นนะครับ เราจะให้ใครมาดูแลคุณ ก่อนที่คุณจะรู้ตัวเสียอีก”

หญิงชราหยุดติดใจกระตุ้มแล้วมองโอลิเวอร์ จัลดัดอีกครั้ง ตอนนั้นเองที่ จัลดัดตระหนักได้เป็นครั้งแรกว่าเธอหวาดกลัว...กลัวสุดชีวิตอย่างแท้จริงและแทบเป็นแทบตาย เขาบอกไม่ได้ว่ารู้ได้อย่างไร นอกจากการที่สัญชาตญาณ แผลงฤทธิ์ตอนเธอเดินเข้ามาใกล้ ดวงตาของเธอเบิกกว้างและวิงวอน มือสั่นระริกเมื่อไม่ได้รู่หน่วยกับกระตุ้มอีกต่อไป เธอกลัวจนจัลดัดพลอยรู้สึกประสาทกิน ขึ้นมาด้วยหน้อยๆ จากนั้นหญิงชราที่เอยออกมา

“มันกำลังจะมา” เธอบอก

“อะไรจะมาครับ” จัลดัดถาม

“เคเล็บ เคเล็บ ไคล์กำลังจะมา”

สายตาจับจ้องของหญิงชราแทบสะกดจิตเขา เสียงสั่นสะท้านด้วยความหวาดผวา จัลดัดส่ายหน้าแล้วจับแขนเธอไว้

“มาเถอะครับ” เขากล่าว พลังนำเธอไปยังเก้าอี้ไวนิลที่อยู่ข้างบู๊ทของเขา “นั่งตรงนั้นะครับ ผมจะโทรเรียกพยาบาล” เคเล็บ ไคล์นี่ใครกัน ชื่อมันเกือบคุ้นหูเสียวละ แต่เขาก็นึกไม่ออก

ตอนที่กำลังหมุนหมายเลขของแผนกพยาบาลอยู่นั้น เขาก็ได้ยินเสียงหนึ่งดังมาจากข้างหลัง พอหันไปก็เห็นว่าหญิงชราคนนั้นแทบจะขึ้นมาคร่อมเขาอยู่แล้ว ดวงตาหรือล่องอย่างจดจ่อ ปากเกร็งแน่น มือเธอยกขึ้นเหนือศีรษะ เขาตัวตส่ายตาคืนดูสิ่งๆที่เธอถืออยู่ หน้าเขงนขึ้นหันได้เห็นแจกันแก้วใบหนัก หล่นโครมใส่ตัวเอง

แล้วทุกอย่างก็ดับวูบ

“มองไม่เห็นอะไรเลยว่ะ” เซสเตอร์ แชนหน้าขึ้นแอมยิ้มขึ้น หน้าต่างรถมีไอน้ำเกาะ ทำให้เซสเตอร์เกิดความรู้สึกอึดอัดแบบกลัวที่แคบอย่างที่ตัวบึก ๆ ตัน ๆ ของ พอลี บล็อกไม่ได้ช่วยให้ดีขึ้นมาเลย ซึ่งเขาก็บอกเพื่อนร่วมทางไปเช่นนี้อย่าง ชัดเจน

พอลีเซ็ดหน้าต่างด้านข้างด้วยแขนเสื้อ ไกลออกไป ไฟหน้ารถส่องกราด ไปบนฟ้า

“เงียบ” เขาบอก “พวกนั้นมากันแล้ว”

นัดลีย์กับบรีสโคก็เห็นแสงไฟหน้ารถด้วยเช่นกัน ไม่นานที่หลังจากที่วิหุของ บรีสโคส่งเสียงครีตคราดและรายงานเจ้าหน้าที่ทั้งสองว่ารถคันนั้นกำลังป้ายหน้า มาตามถนนโอล์ดเคาน์ตี มุ่งมาทางหาดเฟอร์รีบีช

“นายว่าใช่พวกนั้นหรือเปล่า” นัดลีย์ถาม

“อาจจะนะ” บรีสโคตอบ พลังปิดไอน้ำที่ควบแน่นเป็นหยดน้ำเย็นจับ ออกจากเสื้อแจ็กเก็ตขณะที่รถฟอร์ต ทอร์สโพล์ออกมาจากถนนเฟอร์รี แล้ว จอดข้าง ๆ รถดอดจ์ จากหูฟัง เจ้าหน้าที่ทั้งสองได้ยินพอลี บล็อกถามเซสเตอร์ หน้าขึ้นว่าพร้อมจะลุยหรือยัง พวกเขาได้ยินแค่เสียงคลิกแทนคำตอบ บรีสโค ไม่แน่ใจ แต่เขาคิดว่ามันคือเสียงปลดห้ามไคป็น

ที่บ้านพักคนชราแซนด์มาร์ทอลล์ พยาบาลคนหนึ่งกดถุงประคบเย็นไว้ที่ท้ายทอย ของโอลิเวอร์ จั๊ด เรสส์เลอร์ จำตำรวจจากตาร์กฮอลล์ไว้ยืนอยู่ข้าง ๆ พร้อมด้วยตำรวจลาดตระเวนที่เป็นกองหนุนนายหนึ่ง ตำรวจลาดตระเวนนายนั้น ยังหัวเราะกับตัวเองเบา ๆ ริมฝีปากของเรสส์เลอร์มีร่องรอยที่เบาบางของรอยยิ้ม ซึ่งกำลังเลือนลง ที่ยืนอยู่อีกมุมก็คือเดฟ มาร์เทล หัวหน้าตำรวจจากกรีนวิลล์ ซึ่งอยู่ก่อนลงไปทางใต้ของตาร์กฮอลล์ห้าไมล์ ข้าง ๆ เขาก็คือหนึ่งในเจ้าหน้าที่ หน่วยพิทักษ์สัตว์น้ำและสัตว์ป่าของเมืองนี้

ตามหลักแล้ว เซนต์มาร์ทาล์อยู่ในเขตอำนาจของดาร์กฮอลโลว์...เมือง
สุดท้ายติดป่าไม้เพื่ออุตสาหกรรมอันกว้างใหญ่ไพศาลที่แผ่อำนาจเขตไปถึง
ประเทศแคนาดา กระนั้น มาร์เทลผู้ได้ข่าวเรื่องหญิงชราคนนี้ก็มาเสนอความ
ช่วยเหลือกับทีมค้นหา เขาไม่ชอบชี้หน้าเรลล์เลอร์หรือ แต่ความชอบไม่ได้
เกี่ยวกับการทำอะไรที่จำเป็นต้องทำ

มาร์เทลเป็นคนเฉียบขาด เจียบขีริม และเป็นหัวหน้าตำรวจรุ่นที่สามแห่ง
กรีนวิลล์นับตั้งแต่มีการก่อตั้งหน่วยตำรวจเล็ก ๆ ของเมืองขึ้นมา เขาไม่เห็นว่าจะ
มีอะไรชวนหัวเกี่ยวกับสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นเลย ถ้าพวกเขาไม่หาเธอให้พบโดยไว
หญิงชราคนนั้นก็คงจะตาย ไม่ต้องให้อากศนาหวาดกลัวก็ทำให้หญิงชราลึกลับ
ตายได้แล้ว และคืนนี้ก็หนาวระทมทรวงเสียด้วย

โอลิเวอร์ จัดด์ซึ่งอยากเป็นตำรวจมาตลอด แต่ตัวเดียวเกินไป น้ำหนัก
มากเกินไป และโง่เกินกว่าจะทำคะแนนถึง รู้ว่าพวกตำรวจจากดาร์กฮอลโลว์
หัวเราะเยาะเขาอยู่ เขาคิดว่าพวกนั้นก็คงมีสิทธิ์หัวเราะนั่นแหละ ยามรักษาการณ์
แบบไหนกันล่ะที่โดนหญิงชราฟาดจนสลบเหมือด ยิ่งไปกว่านั้นก็ถือเป็น
หญิงชราที่ตอนนี้มีปืนสมิทแอนด์เวสลัน 625 กระบอกใหม่ของโอลิเวอร์ จัดด์
อยู่กับตัวเสียด้วย

ทีมค้นหาเตรียมออกปฏิบัติภารกิจ นำทีมโดยนายแพทย์มาร์ติน ไรลีย์
ผู้อำนวยการของบ้านพักแห่งนี้ ไรลีย์ห่ออยู่ในเสื้อกันหนาวตัวพองที่มีฮู้ด ถุงมือ
แล้วก็รองเท้าบู๊ตกันความเย็นและความชื้น เขาถือชุดปฐมพยาบาลฉุกเฉินไว้ใน
มือข้างหนึ่ง ถือไฟฉายแมกไลต์กระบอกใหญ่ในมืออีกข้าง เบื้องหลังเสื้อผ้าอุ่น ๆ
ผ้าห่ม และกระติกใส่ซูปร้อน ๆ วางอยู่แทบเท้า

“เราไม่ได้ขับผ่านธารระหว่างมาที่นี่ ฉะนั้นเธอต้องตัดพุงไปแน่” จัดด์
ได้ยื่นใครบางคนเอ่ยขึ้น ฟังแล้วเหมือนวิลล์ แพตเทอร์สัน เจ้าหน้าที่หน่วย
พิทักษ์สัตว์ คนที่ภรรยามีร้านขายยาอยู่เมืองกิลฟอร์ดและเป็นแม่สาวที่มัก
เหมือนลูกพีชรอให้ฝั่งเขียวไม่มีผิด

“ลุยยกทั้งนั้นเลย” ไรลีย์กล่าว “ทางใต้เป็นเมืองบีเวอร์โคฟ แต่หัวหน้ามาร์เทลไม่เห็นรอดตอนขับมาที่นี่ ทางตะวันตกเป็นทะเลสาบ ทำทางเธอจะแค่อะไรไปในป่าอย่างไร้จุดหมาย”

วิหุขของแพตเทอร์สันดังครีตคราด เขาจึงขับออกไปพูด แล้วก็หันกลับมาแทบจะทันที “เครื่องบินเห็นเธอแล้ว อยู่ห่างจากที่นี่ไปทางตะวันออกเฉียงเหนือประมาณสองไมล์ เดินลึกเข้าไปในป่ามากขึ้นทุกที”

ตำรวจตำรวจฮอลโลว์สองนายและเจ้าหน้าที่หน่วยพิทักษ์สัตว์ พร้อมด้วยไรลีย์และพยาบาลคนหนึ่งพากันเดินออกไป โดยที่ตำรวจนายหนึ่งสะพายเป้ใส่เสื้อผ้ากับผ้าห่มไปด้วย หัวหน้ามาร์เทลมองมาที่จัดด์แล้วยักไหล่ เรลล์เลอร์ไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเขาและมาร์เทลก็จะไม่เข้าไปเจอทั้ง ๆ ที่ไม่เป็นที่ต้องการด้วย แต่เขารู้สึกแยกกับสิ่งที่เกิดขึ้น... รู้สึกแย่มาก ๆ ขณะที่เขามองกลุ่มคนทั้งห้าพายหน้าไปสุดงไม้ หิมะรุ่นแรกที่ตกอ่อน ๆ ก็เริ่มโปรยปรายลงมา

“โฮ จี มินท์” เซสเตอร์หน้าขึ้นเอ่ยขึ้น “พล พต ลีนจี้”

ชาวเขมรทั้งสี่มองหน้าเขาอย่างเยือกเย็น พวกเขาสวมเสื้อโค้ดขนแกะสีน้ำเงินเข้าชุดกัน สวมชุดสูทสีน้ำเงินกับเนกไทสีเข้ม และถุงมือหนังสีดำสามคนในนั้นยังเติกอยู่ พอลึกๆ เขาว่าอาจจะไม่เกินยี่สิบห้ายี่สิบหก คนที่สี่อายุมากกว่า มีผมหงอกกระจายทั่วเรือนผมสีดำมันวับที่เสียไปข้างหลัง เขาใส่แว่นและสูบบุหรี่ไม่มีใส่กรอง มือซ้ายถือกระเป๋าหนังสีดำ

“วันตรุษ ประธานเหมา นางาซากิ” เซสเตอร์หน้าขึ้นร้ายต่อ

“แกจะหุบปากสักที่ได้ไหม” พอลี บลือกว่า

“ฉันพยายามทำให้พวกเขา รู้สึกเหมือนอยู่บ้านนะ”

คนที่แกกว่าเพื่อนดูดูบุหรี่ที่ตลุสุดท้าย แล้วดีดไปทางชายหาด

“พอเพื่อนแกเลิกทำตัวน่าขายหน้าแล้ว เรามาเริ่มกันเสียทีจะได้ไหม”

เขาว่า

“เห็นไหม” พอลี บล็อกกล่าวกับเชสเตอร์หน้าขึ้น “สงครามมันเริ่มกัน
อย่างนี้แหละ”

“ไอ้เชสเตอร์นั้นทวนบาทาจริง ๆ” นัตลีย์กล่าว บทสนทนาระหว่างชายทั้งหก
ลอยมาตามอากาศอันหนาวเยือกของยามค่ำคืนจนถึงหูพวกเขาอย่างชัดเจน
บรีสโคพยักหน้าเห็นด้วย ข้างตัวเขา นัตลีย์ปรับกล้องเพื่อซูมเข้าไปยังกระเป๋
เอกสารซึ่งอยู่ในมือของชาวเขมรคนหนึ่ง เขาถ่ายไปภาพหนึ่ง แล้วก็ซูมออกมา
เล็กน้อยเพื่อจับภาพของพอลี บล็อก ชาวเขมรคนนั้น แล้วก็กระเป๋เอกสารไว้
ทั้งหมด หน้าที่ของพวกเขาคือมอง ฟัง และบันทึก ห้ามเข้าไปยุ่ง การแทรกแซง
จะเกิดขึ้นทีหลัง หน้าที่ที่เรื่องทั้งหมดนี้สาวกลับไปยังโชนี เซลลีในบอสตันได้...
ไม่ว่า “เรื่อง” ที่ว่าจะเป็นอย่างไรก็เถอะ เนื่องจากทั้งหมดที่พวกเขาู้ก็คือจุดนัดพบ
รถที่มีเอพีไอเอ็กซ์สองนายจอดรออยู่แล้วเพื่อไปสกัดรถตอจด์ที่ไอ้กฮิลล์ ในขณะที่
ที่รถคันที่สองจะตามพวกเขาไป

บรีสโคยปรับกล้องส่องทางไกลในด์ฮอว์กสำหรับส่องกลางคืนขึ้นมา แล้ว
เล็งไปยังเชสเตอร์ หน้าหน้าขึ้น

“นายเห็นอะไรผิดปกติที่เลื้อไค้ตของเชสเตอร์บ้างหรือเปล่า” เขาถาม
นัตลีย์ขยับกล้องไปทางซ้ายอีกนิด

“ไม่” เขาตอบ “เดี๋ยว ดูเหมือนมันจะเก่าเก็บมาลึกลับปีเดียวละ
หมอนั้นไม่ได้ซุกมือลงไปใกระเป๋ แต่สอดลงไปใช่องที่อยู่ใต้หน้าอก เป็น
วิธีอุ้มมือที่เก๋ ๆ กัง ๆ อยู่นะ ว่าไหม”

“ใช่เลย” บรีสโคยตอบ “เก๋ ๆ กัง ๆ มาก”

“เรออยู่ไหน” ชาวเขมรที่แก่กว่าคนอื่นถามพอลี บล็อก

พอลีบ้วนน้ำไปข้างท้ายรถ ชาวเขมรคนนั้นพยักหน้าแล้วยื่นกระเป๋ให้เพื่อน
คนหนึ่ง กระเป๋เปิดออก หม่อมเขมรหันหน้ากระเป๋ออกมา พอลีกับเชสเตอร์

จะได้เห็นว่าอะไรอยู่ในนั้น

เชสเตอร์ผิวปากหรือ “โห” เขาร้องขึ้น

“โห” นัตลีย์ร้องขึ้น “ในกระป๋องนั้นมีเงินเพียบเลย”

บรีสโคเส็งกลองสองทางไกลไปยังรถบัสตรงเหล่านั้น “โอโฮ นี่เรากำลัง
พูดถึงเงินประมาณสามล้านเซียวนะเนี่ย”

“มากพอจะทำให้โหนี่ เซลลีสรอดจากเรื่องยุ่งยากอะไรก็ตามที่มันเจออยู่
ได้เลยละ” นัตลีย์ออกปาก

“ได้หลายเรื่องด้วย”

“แต่ใครอยู่ท้ายรถล่ะ” นัตลีย์ถาม

“อิม เพื่อนเอ๋อ เรามาที่นี่ก็เพื่อหาคำตอบนี้นั่นแหละ”

กลุ่มคนทั้งห้าเคลื่อนไปบนพื้นแข็ง ๆ อย่างระมัดระวัง ลมหายใจพลุ่งเป็นไอสีขาว
ขณะเดิน รอบตัวพวกเขา ยอดไม้สีเขียวเสียดแทงผืนฟ้าและอ่าวแซนริบเกิลด์หิมะ
ด้วยกิ่งก้านที่แผ่ออกไป พื้นแถมนี้มีก้อนหินตะปุ่มตะป่ำ หิมะที่เพิ่งตกใหม่ทำให้
มันลื่นและอันตราย ไรลีย์สะดุดไปแล้วก่อนหนึ่ง หน้าแข้งโดนตากแสนจะเจ็บ
บนห้องฟ้าที่อยู่เหนือขึ้นไป พวกเขาได้ยินเสียงเครื่องยนต์เซสส์นา เครื่องบิน
ลำหนึ่งของบริษัทหีบจ้างบินเคอร์เรียร์ลจากทะเลสาบมูสเฮด แล้วก็เห็นได้ว่า
สปอตไลท์ของมันเป็นสองเจอออะไรบางอย่างบนพื้นข้างหน้า

“ถ้าหิมะยังตกอยู่แบบนี้ เครื่องบินคงต้องกลับ” แพตเทอร์สันเอ่ยขึ้น

“เกือบถึงแล้วละ” ไรลีย์บอก “อีกสิบนาทีเราก็จะถึงตัวเธอแล้ว”

เสียงปืนลั่นเบรียงอยู่ในความมืดข้างหน้า ตามด้วยนัดที่สอง ไฟจาก
เครื่องบินเอียงวูบ และเริ่มจวดตัวสูงขึ้น ถ้อยคำอันเกรี้ยวกราดระเบิดออกมาจาก
วิหุขุของแพตเทอร์สัน

“ฉิบเป้งแล้ว” แพตเทอร์สันร้อง สิ้นหน้าไม่อยากจะเชื่อ “เธอยังใส่พวกเขา”

ชาวเขมรคนนั้นประกบพอลี บล็อกขณะที่เขาเคลื่อนไปยังท้ายรถ ข้างหลัง พวกหนุ่มๆ แหกเลือดโค้ดไปข้างหลัง เผยให้เห็นปืนอุซึที่คาดอยู่กับสายรัดไหล่ แต่ละคนตะปบมือบนด้าม นิ้วแต่ละอยู่นอกโกร่งโกป็น

“เปิดซิ” ชายอาวูโสเอ่ยขึ้น

“แกเป็นเจ้านายอยู่แล้วนี่” พอลีกล่าวพลางสอดกุญแจเข้าไปในล็อก แล้วเตรียมดึงกระบี่ปรองรถขึ้น “พอลีแค่มาเพื่อเปิดท้ายรถให้เท่านั้น” ถ้าชายเขมรคนนั้นตั้งใจฟังมากกว่านี้ เขาจะสังเกตเห็นว่าพอลี บล็อกเปล่งถ้อยคำเหล่านั้น ออกมาดังและชัดเจนมาก

“ช่องสอดปืน” บริสโคว์ร้องขึ้นอย่างฉับพลัน “ช่องนั้นเอาไว้สอดปืนนี่”

“ช่องสอดปืน” นัตลีย์ทวนคำ “โอ้ พระเจ้า”

พอลี บล็อกเปิดกระบี่ปรองท้ายรถแล้วถอยไป ความร้อนพุ่งขึ้นมาทักทายชาวเขมรคนนั้นในยามที่เขาขยับไปข้างหน้า ในนั้นมีผ้าห่มอยู่ผืนหนึ่ง ดูออกเลยว่าใต้ผ้าห่มคือรูปร่างมนุษย์ ชายเขมรชะงักตัวลงไปตลบผ้าห่มเปิดออก

ใต้ผ้าห่มคือผู้ชายคนหนึ่ง...ผู้ชายคนหนึ่ง พร้อมด้วยปืนลูกซองที่จัดล่ำลืออง
สั้น

“อะไรกันเนี่ย” ชาวเขมรถามขึ้น

“ก็คำอำลียงไงล่ะ” พอลี บล็อกตอบเมื่อล่ำลือองปืนแผดสนั่น แล้วร่างของชายเขมรก็กระเด็นหิวเพราะแรงอัดจากกระสุน

“ฉิบเป้ง” บริสโคว์ร้องขึ้น “ไปเร็ว! ไป!” เขากะชากปืนซิกเซาเออร์ออกมา แล้ววิ่งไปที่ประตูหลัง กดสวิตช์บนวิทยุแจ้งกำลังเสริมจากสการ์เบอร์ให้รุกเข้าไป พลางถอดกลอนประตู จากนั้นก็ป้ายหน้าออกสู่ยามค่ำคืน ปราดไปทางรถทั้งสองคันนั้น

“แล้วที่ว่าไม่เข้าไปแทรกแซงล่ะ” นัตลีย์ถามเมื่อตามชายผู้สูงวัยกว่าไป มันไม่ควรจะเป็นแบบนี้ มันไม่ควรจะลูกกลมอย่างนี้เลย

เลื้อยไค้ตของเซสเตอร์หน้าชั้นสลับเปิด เผยให้เห็นลำกล้องสั้น ๆ ของปืนกลเบา วอลเทอร์ เอ็มพีเคคู่หนึ่ง ชายเขมรสองคนยกปืนลูกระเบิดขึ้นมาแล้วตอนที่เขา เหนี่ยวไก

“ซาโยนาระ” เซสเตอร์บอก เขาแสร้งยิ้ม

กระสุนพาราเบลลัมขนาด 9 มม. เจาะร่างชายทั้งสาม ทะลวงกระเป่าหนัง เลื้อยไค้ตจนแกะราคาแพง เลื้อยเซ็ดขาวจ๊ว และเนื้อหนังของพวกเขา มันทำให้ กระจกแตกกระจาย ทะลวงตัวถังรถ และทำให้เบาะหุ้มไวโนลเป็นรูพรุน ไม่ถึง สี่วินาที กระสุนทั้งหกสิบนัดก็พุ่งใส่ชายทั้งสามจนเกลี้ยง ทิ้งให้พวกเขาล้มลง ไปกองยับเยิน เลือดอุ่น ๆ ละลายผิวหน้าบาง ๆ ของน้ำแข็งที่ปกคลุมอยู่บนพื้น กระเป่าเอกสารหล่นคว่ำ เงินที่มัดเป็นปึก ๆ อย่างแน่นหนากระจายเกลื่อน เมื่อกระเป่าตก

เซสเตอร์กับพอลีเห็นสิ่งที่ตัวเองทำลงไป แล้วมันก็ดีเสียด้วย

“เฮ้! แล้วจะรออะไรล่ะ” พอลีบอก “โกยเงินลิเวะ จะได้ชิ่งกันเสียที”

ข้างหลังพวกเขา ชายถือปืนลูกซองที่ชื่อจิมมี พรีบับตะกายออกจาก กระโปรงท้ายรถอันคับแคบแล้วยึดแข็งยึดขา ข้อต่อลั่นกร๊อบ เซสเตอร์ ไล่กระสุนของใหม่ลงไปในเอ็มพีเคกระบอกหนึ่ง แล้วโยนอีกกระบอกไว้ท้ายรถ ดอตจ์ เขาก็มองหยิบเงินที่ตกอยู่ แต่แล้วก็มีเสียงตะโกนสองเสียงดังมาแทบจะ พร้อมเพรียงกัน

“เอพีไอ” เสียงแรกร้องมา “ยกมือขึ้นเดี๋ยวนี้”

อีกเสียงไม่กระชับเท่า ไม่สุภาพเท่า แต่ฟังคุ่นหูพอลี บล๊อคอย่างประหลาด

“ถอยออกจากเงิน” เสียงนั้นดังมา “ไม่งั้นฉันยิงแกหัวเบะเน”

หญิงชราขี้นอยู่ในที่โล่งหยาบหนึ่งพลางมองไปยังท้องฟ้า หิมะโปรยปรายลงมาบนผม ไหล่ และแขนที่เหยียดออก มือขวากำปิ่นแน่น มือซ้ายกางออกและว่างเปล่า เธออ้าปากค้าง หน้าอกระเพื่อมขึ้น ๆ ลง ๆ เมื่อร่างกายอันเลื่อมด้วยวัยชราพยายามรับมือกับการออกแรง ดูเหมือนเธอจะไม่สังเกตเห็นไรลีย์และคนอื่นๆ จนกระทั่งพวกเขาอยู่ห่างจากเธอเพียงสามสิบฟุต พยาบาลอยู่ริ้วห้ายไรลีย์เดินมาออกหน้าโดยไม่สนการคัดค้านของแพตเทอร์สัน

“คุณเอมิลีครับ” เขาเอ่ยเสียงนุ่มนวล “คุณเอมิลีครับ นี่ผมเอง หมอไรลีย์ เรามาพาคุณกลับบ้านครับ”

หญิงชรามองมาที่เขา ไรลีย์จึงสงสัยเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ออกตามหาเธอ ว่าหญิงชราคนนี้อาจไม่ได้บ้าเลยสักนิด ดวงตาของเธอสงบนิ่งขณะมองเขา และแทบจะยิ้มอดฟันมาให้เมื่อเขาเข้าไปหา

“ฉันไม่กลับ” เธอบอก

“คุณเอมิลี มันหนาวนะครับ คุณต้องตากยอยู่ข้างนอกนี่แน่ ถ้าไม่กลับไปกับพวกเรานะ เราเอาผ้าห่มกับเสื้อผ้าอุ่นๆ แล้วก็ซุ๊ปไก่ใส่กระดูกมาให้คุณด้วยนะ เราจะทำให้คุณอบอุ่นและสบายตัว แล้วจะพาคุณกลับไปอย่างปลอดภัย”

หญิงชราแย้มยิ้ม เป็นรอยยิ้มกว้างที่ปราศจากอารมณ์ขัน ไร้ซึ่งความไว้วางใจ

“คุณทำให้ฉันปลอดภัยไม่ได้หรอก” เธอเอ่ยอย่างอ่อนโยน “ไม่ใช่ปลอดภัยจากเขา”

ไรลีย์นึกหน้า เขานึกถึงอะไรบางอย่างเกี่ยวกับหญิงชราขึ้นมาได้ เป็นเรื่องของแขกที่ไม่ได้รับเชิญและการแจ้งเหตุในคืนก่อนหน้านี้โดยพยาบาลคนหนึ่ง หลังจากที่คุณเอมิลีอ้างว่าใครบางคนพยายามปีนเข้าไปทางหน้าต่างห้องเธอแน่นอน พวกเขาต้องเดินเรื่องนี้ไป ถึงแม้มันจะทำให้จัดตั้งหันมาพากันตอนปฏิบัติหน้าที่ก็เถอะ คนแต่ก่อนแก่เหล่านี้ประสาทกิน กลัวทั้งความเจ็บไข้ได้ป่วย คนแปลกหน้า บางครั้งก็รวมถึงเพื่อนฝูงและญาติๆ กลัวหกล้ม กลัวว่าข้าวของ

อันน้อยนิด รูปถ่าย และความทรงจำที่เลือนลงทุกขณะจะสูญหายไป

แล้วรึก็กลัวความตาย

“ได้โปรดเถอะครับ คุณเอมิลี วางปืนลงนะ แล้วกลับไปกับพวกเรา เราดูแลให้คุณพ้นจากอันตรายได้ ไม่มีใครจะมาทำร้ายคุณหรอกครับ”

เธอส่ายหน้าช้า ๆ เครื่องบินลำนั้นกำลังบินวนอยู่ข้างบน ส่องไฟสีขาวยาวประหลาดตกลงมาที่หญิงชรา ทำให้ผมยาว ๆ สีเทาดูเหมือนเปลวไฟสีเงิน

“ฉันไม่กลับ ฉันจะเผชิญหน้ากับเขาที่นี่ ปานี้เป็นถิ่นของเขา เขาจะต้องมาที่นี่”

แล้วสีหน้าของเธอก็เปลี่ยนไป แพตเทอร์สันที่อยู่ข้างหลังโรลีย์คิดว่าเขาไม่เคยเห็นสีหน้าที่ดูพริ้วพริ้งขนาดนี้มาก่อนเลย มุมปากของเธอโค้งลงคางและริมฝีปากสันระริก แล้วร่างกายส่วนอื่น ๆ ก็เริ่มสั่น สั่นเทิ้มอย่างรุนแรงและประหลาดจนแทบจะเหมือนอาการปลื้มปีติอย่างล้นหลาม น้ำตาไหลพรากลงมาตามแก้มขณะที่เธอพูดออกมา

“ขอโทษนะ” เธอออกปาก “ฉันขอโทษ ขอโทษ ขอโทษ ฉันขอโทษ...”

“ได้โปรดเถอะครับ คุณเอมิลี” โรลีย์เอ่ยขึ้น พลังขยับเข้าหาเธอ “วางปืนลงเถอะครับ เราต้องพาคุณกลับ”

“ฉันไม่กลับ” เธอพูดซ้ำ

“ได้โปรดเถอะ คุณเอมิลี คุณต้องกลับนะครับ”

“ฉันก็ต้องฆ่าฉันแล้วละ” เธอบอกแค่นั้น ขณะเล็งปืนสมิทแอนด์เวสสันไปที่โรลีย์แล้วเหนียวไก

เซสเตอร์กับพอลิมองไปทางซ้ายก่อน แล้วก็ทางขวา ทางซ้ายของพวกเขาในลานจอดรถ ชายร่างสูงในเสื้อแจ็กเกตสีดำคนหนึ่งยืนอยู่ มีวิทยุสื่อสารอยู่ในมือข้างหนึ่ง มีปืนซิกเฮเออร์อยู่ในมืออีกข้างโดยเล็งตรงมาข้างหน้า ข้างหลังเขาคือชายอีกคนที่อายุน้อยกว่า ถือปืนซิกเฮเออร์เหมือนกัน แต่ถือไว้ด้วยมือ

ทั้งสองข้าง มีหมวกขนแอลพากาสีเทาครอบหัว ปีกหมวกสองข้างห้อยลงมาปิดใบหู

ทางขวาของพวกเขา ข้าง ๆ ซุ้มไม้ซุ้มเล็กที่ใช้เก็บค่าจอดรถในฤดูร้อน ก็คือร่างหนึ่งซึ่งสวมชุดดำทั้งตัว ตั้งแต่ปลายรองเท้าบู๊ตขึ้นมาจนถึงหมวกถักสำหรับเล่นสกีที่คลุมหัวอยู่ มือถือปืนลูกซองรูเกอร์แบบโยนลำ พลังหายใจอย่างหนักหน่วงผ่านรูกลม ๆ บนหมวก

“จัดการหมอนั้นซะ” บริสโคบอกนัตลีย์ ปืนซิกเซาเออร์ของนัตลีย์เบนจากพอลลี บล็อกไปเล็งร่างในชุดดำที่อยู่ใกล้ชายป่าแทน

“ทั้งปืนนะ ไอ้สารเลว” นัตลีย์สั่ง

ปืนรูเกอร์หัวเล็กน้อย

“ฉันสั่งให้ทั้งปืน” นัตลีย์ทวนคำ ขึ้นเสียงเป็นตะโกน

ดวงตาของบริสโคตัวโตไปเก็บรายละเอียดร่างที่ถือปืนอยู่แบ็บหนึ่ง แต่ที่นั่นแหละที่เซสเตอร์ แนชต้องการ เขาหมุนตัว แล้วระดมยิงด้วยปืนเอ็มพีเค โดนแชนบริสโคและโดนหน้าอกกับศีรษะของนัตลีย์ นัตลีย์ตายทันที หมวกแอลพากากลายเป็นสีแดงฉานขณะที่เขาล้มลง

บริสโคเปิดฉากยิงจากจุดที่ตัวเองนอนอยู่บนถนน กระสุนพุ่งใส่ขาขวาและขาหนีบของเซสเตอร์ แนช ปืนเอ็มพีเคกระเด็นหลุดจากมือตอนที่เขาล้มลง ปืนรูเกอร์ยิงกราดมาจากชายป่า ร่างของพอลลี บล็อกซึ่งถือปืนไว้ในมือขวาเหวี่ยงหัวเมื่อถูกยิง หน้าต่างรถที่อยู่ข้างหลังแตกกระจายขณะลูกปืนพุ่งทะลุร่าง เขาทรุดฮวบลงคุกเข่าแล้วล้มหน้าคว่ำไปบนพื้น เซสเตอร์ แนชพยายามเอื้อมหยิบเอ็มพีเคด้วยมือขวา มือซ้ายกุมเป้าที่บาดเจ็บ ตอนนั้นเองที่บริสโคลั่นกระสุนใส่อีกสองนัดจนเขาไม่กระดิก จิมมี ปรึบบ์ทั้งปืนลูกซองแล้วยกมือขึ้นทั้งสองข้าง หันพอที่จะหยุดบริสโคไว้จากการฆ่าเขา

บริสโคกำลังจะลุกขึ้น แต่แล้วก็ได้ยินเสียงกระสุนปืนลูกซองที่ถูกเลื่อนเข้ารังเพลิงดังมาจากข้างหน้า

“อย่าลืมนะ” เสียงนั้นสั่ง

เขาทำตามคำสั่งโดยวางปืนซิกเฮอว์ลงบนพื้นข้างตัว เขาก็ในร่องเท้าบูต
สีดำเตะปืนไปทางหนึ่ง ส่งให้มันหมุนตัวไปอยู่ที่ตุ่มไม้

“วางมือไว้บนหัว”

บริสโคยกมือขึ้น ทั้ง ๆ ที่แขนซ้ายปวดระบม มองร่างที่เปิดหน้ามืดเคลื่อน
เข้ามา ปืนรูเกอร์ยังเล็งต่ำ นัตลีย์นอนตะแคงอยู่ใกล้ ๆ ดวงตาที่เปิดค้างมอง
ออกไปยังท้องทะเล พระเจ้าช่วย บริสโคคิด และไม่เป็นท่าเลย ถัดจากหมุ่ไม้
เขาเห็นแสงไฟหน้ารถและได้ยินเสียงรถที่กำลังแล่นมา ผู้ชายที่ถือปืนลูกซอง
ก็ได้ยินเหมือนกัน เขาเบือนหน้าไปนิดหนึ่งขณะวางเงินฟอนสุดท้ายลงไป
ในกระเป๋าเอกสารแล้วบิดลง จิมมี พริบ์ควยโอกาสที่อีกฝ่ายหันเหความสนใจ
ถลาไปเพื่อหยิบปืนซิกเฮอว์ที่ถูกเตะทิ้ง แต่ชายถือปืนฆ่าเขาก็ก่อนจะหยิบมาได้
โดยลั่นกระสุนเบรีย่งใส่หลังของฝ่ายนั้น บริสโคจับศีรษะตัวเองแน่น แขนข้าง
ที่บาดเจ็บปวดร้าวไปหมด เขาเริ่มสวดภาวนา

“นอนคว่ำกับพื้น อย่าเงยหน้าเด็ดขาด” ชายคนนั้นสั่ง

บริสโคทำตามคำสั่ง แต่ไม่ได้หันกลับไป เลือดไหลนองอยู่บนพื้นใต้ร่างเขา
เขาจึงขยับศีรษะเบี่ยงเล็กน้อยเพื่อหลบเลือด พอเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง แสงไฟ
หน้ารถก็ส่องเข้าตา ร่างในชุดดำอันตรายนั้นไปแล้ว

นายแพทย์มาร์ติน ไรลีย์อายุสี่สิบแปดและกระหายจะอยู่จนถึงสี่สิบเก้า เขามี
ลูกสองคน ชายหนึ่งหญิงหนึ่ง และมีภรรยาชื่อโจนนี่ซึ่งทำเนื้อตุ๋นให้เขากิน
ทุกวันอาทิตย์ เขาไม่ใช่แพทย์ที่ดีแต่อะไร ซึ่งเป็นสาเหตุที่เขามาคุมบ้านพัก
คนชรา ตอนที่คุณเอมิลี วัตส์ยิงเขา เขาริบไตตผลงแนบพื้น ยกมือขึ้นปิดศีรษะ
พลงสวดภาวนาและดำพระดำเจ้าสลั้กันไป กระสุนนัดแรกพุ่งเข้าใส่ตรงไหน
สักแห่งทางซ้ายของเขา นัดที่สองทำเอาดินเปียก ๆ กับหิมะกระเด็นใส่หน้า
ข้างหลัง เขาได้ยินเสียงปลดห้ามไกปืน จึงตะโกนออกไปว่า “ไม่ละ อย่าทำเธอ

ได้โปรดเถอะ อย่างยิ่ง“

อีกครั้งที่ปาเจียบสนิท มีเพียงเสียงกระหึ่มแหลม ๆ ของเครื่องเซสส์นา มาเบี่ยงเบนความสนใจ โรลีย์เสียงมองขึ้นไปที่คุณเอมิลี เธอกำลังร้องให้โซ อย่างไม่ปิดบัง โรลีย์ลุกขึ้นยืนอย่างระมัดระวัง

“ไม่เป็นไรแล้วนะครับ คุณเอมิลี”

หญิงซราล่ายหน้า “ไม่หอรอก” เธอตอบ “มันไม่มีทางเป็นอย่างนั้นไปได้ หอรอก” ว่าแล้วเธอก็จดปากกระบอกปืนสมิทแอนด์เวสสันไปบนหน้าอกข้างซ้าย ของตัวเองแล้วลั่นไก แรงกระแทกนั้นเหวี่ยงเธอให้หมุนตัวไปข้างหลัง ถลา ไปทางซ้าย เท้าพันกันอยู่ใต้ร่างในยามที่เธอล้มลง ในขณะที่เดียวกัน เนื้อผ้า ของเสื้อโค้ตก็ติดไฟที่ลุกวาบจากปากกระบอกปืนอยู่แนวหนึ่ง เธอกระตุกแรง ๆ ครั้งหนึ่ง แล้วนอนนิ่งไม่ไหวติงอยู่บนพื้น เลือดสาดไปบนพื้นรอบตัว หิมะ โปรยปรายลงมาบนดวงตาที่เปิดค้าง ร่างสว่างไสวจากแสงไฟที่ส่องมาจากข้างบน

รอบตัวเธอ ปาเจ้ามองอยู่อย่างเงิบงัน กิ่งก้านไม้ขยับไหวอยู่เป็นครั้งคราว เพื่อเปิดทางให้หิมะผ่านไป

มันเริ่มต้นอย่างนี้สำหรับผม และสำหรับคนอื่นๆ เหตุการณ์รุนแรงสอง เหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นแทบจะในเวลาเดียวกันในคำคืนหนึ่งของฤดูหนาว โยงใยกัน ด้วยเส้นด้ายอันดำมืดซึ่งกลืนหายไปในความทรงจำอันยุ่งเหยิงของการกระทำ อันโหดร้ายที่ผ่านมานั้นนาน บางคนก็ใกล้ชิดกับผมก็อยู่กับมันมานานแสนนาน และตายไปพร้อมกับมัน มันเป็นปีศาจร้ายที่เก่าแก่ และปีศาจร้ายที่เก่าแก่ ก็มีวิธีแพร่พันธุ์ ทำให้ผู้ไม่มีส่วนช่วยก่อกำเนิดปีศาจร้ายต้องแปดเปื้อน ทั้งผู้ที่ อ่อนเยาว์ ผู้ที่ไม่รู้วิธีไหนอื่น ผู้ที่เปราะบาง ผู้ที่ไร้ทางสู้ มันเปลี่ยนชีวิตให้ กลายเป็นความตาย เปลี่ยนกระเจกใสให้กลายเป็นกระเจกเงา สร้างภาพสะท้อน ของมันขึ้นมานบนทุกสิ่งทุกอย่างที่สัมผัส

ผมมาเข้าใจเรื่องนี้เอากายหลัง หลังจากคนเหล่านั้นตายไปแล้ว หลังจาก

ที่มันแจ่มชัดว่าบางสิ่งบางอย่างที่เลวร้ายกำลังบังเกิด บางสิ่งที่เก่าแก่และเลวทราม โผล่ออกมาจากป่าช้า และผมมีส่วนร่วมในทุกสิ่งทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นทั้งสิ้น บางทีเมื่อมองย้อนกลับไปในอดีต ผมอาจมีเอี่ยวด้วยโดยไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าเป็นไปได้ยังไงหรือเพราะเหตุใด แต่ฤดูหนาวครั้งนั้น เหตุการณ์ทั้งหลายบังเกิดขึ้นโดยแต่ละเหตุการณ์เกิดแยกกันไปแต่เชื่อมโยงกันไปในันปลาย มันเปิดช่องทางระหว่างสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วและสิ่งที่ไม่ควรเกิดขึ้นอีก แล้วโลกก็จบสิ้นลงในการประสานงานนั้น

ผมมองย้อนกลับไปยังแรมปีเก่า ๆ แล้วก็เห็นตัวเองอย่างที่เคยเป็น ถูกแช่แข็งอยู่ในช่วงเวลาครั้งเก่าก่อน ราวกับภาพอดีตที่ไม่แจ่มชัด ผมมองเห็นตัวเองตอนเป็นเด็กน้อยผู้รอคอยจะเห็นพ่อกลับมาจากการกรำงานในเมือง พ่อถอดเครื่องแบบตำรวจแล้ว มีกระเป๋าออกกำลังกายติดอยู่ในมือซ้าย ร่างกายที่เคยเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อนั้นอวบอ้วนขึ้นมาหน่อย ผมหงอกกว่าเคย ดวงตาอิดโรยกว่าเดิมเล็กน้อย ผมถลาไปหาพ่อ พ่อซ่อนตัวผมขึ้นไปนั่งบนแขนขวา หึงอับบ นึกกระซิบบนต้นขาของผมอย่างอ่อนโยน ผมทิ้งกบปละกำลังของพ่อ หึงกับกกล้ามเนื้อบนมือเป็นมัดที่เหลว กล้ามเนื้อต้นแขนที่หนึบแน่นและแข็งบึง ผมอยากเป็นพ่อ อยากเอาอย่างความสำเร็จของพ่อและพิศขุ่นให้ได้เหมือนพ่อ แต่พ่อก็เริ่มแตกสลาย เมื่อร่างกายของพ่อเผยให้เห็นว่ามันเป็นเพียงเงาอันร้าวรานสำหรับจิตใจอันบอบบาง ผมก็พลอยแตกสลายเป็นเสี่ยง ๆ ไปด้วย

ผมเห็นตัวเองเป็นเด็กน้อยที่โตขึ้น ยืนอยู่ข้างหลุมศพของพ่อ มีเพียงตำรวจเพียงหยิบมือยืนตัวตรงแห่นิวอย่างสง่างามอยู่ข้าง ๆ ผมเลยต้องพลอยยืนตรงแห่นิวอย่างสง่างามไปด้วย พวกเขาเป็นเพื่อนซี้ของพ่อ เป็นคนที่ไม่อับอายที่จะมาร่วมงาน นี่ไม่ใช่ที่ซึ่งคนจำนวนมากอยากให้เราใครมาเห็นตัวเองเข้า คนเมืองนี้มีความรู้สึกแย ๆ กับสิ่งที่เกิดขึ้น และมีเพียงคนที่รักดีไม่กี่คนเท่านั้นที่เต็มใจจะให้ชื่อเสียงของตัวเองถูกแช่แข็งไปในแสงแฟลชของนักข่าวหนังสือพิมพ์

ผมเห็นแม่อยู่ทางขวา คุณดูอย่างเคิร์ราโคก สามีมของแม่ ผู้ชายที่แม่รัก

มานานเหลือเกินจากไปแล้ว รวมถึงตัวจริงของพ่อในฐานะผู้ชายใจดี คนรัก
ครอบครัว พ่อซึ่งจับลูกชายโยนไปในอากาศได้ราวกับใบไม้ท่ามกลางสายลม
แต่เขากลับจะถูกจดจำในฐานะฆาตกรที่ฆ่าตัวตาย เขาฆ่าชายหนุ่มกับหญิงสาว
ไว้ราวๆ ไปคู่หนึ่งด้วยเหตุผลที่ไม่มีใครอธิบายให้เข้าใจได้ ด้วยเหตุผลที่ฟังลึกลง
ไปในดวงตาอันมืดโรยคู่หนึ่ง คนคู่หนึ่งเยาะเย้ยเขา...อันธพาลที่เติบโตจากการ
ขึ้นศาลผู้เยาว์ไปสู่ศาลผู้ใหญ่ และแฟนสาวชนชั้นกลางที่จิกเคาะแปดเปื้อนไว้
ใต้เล็บที่ทำมา พ่อฆ่าสองคนนั้นโดยเห็นพวกเขาเลวร้ายกว่าที่เป็นอยู่หรือเลวร้าย
กว่าที่พวกเขาอาจจะเป็นได้ด้วยซ้ำ จากนั้นพ่อก็จ่อปืนเข้าปากตัวเองแล้ว
เหนี่ยวไก

ผมเห็นภาพตัวเองตอนเป็นหนุ่มน้อยยืนอยู่ที่หลุมศพอีกหลุม มองดู
พวกเขาหยอนแม่ลงไป ตอนนั้นคนที่อยู่ข้างๆ คือตาของผม เรามาจัดพิธีศพ
กันที่นี่โดยเดินทางมาจากเมืองสการ์เบอร์ระ รัฐเมน ที่ซึ่งเราหนีไปอยู่หลังการตาย
ของพ่อ ที่ซึ่งเป็นบ้านเกิดของแม่ เพื่อให้แม่ได้ถูกฝังอยู่เคียงข้างพ่ออย่างแม่
ปรารถนามาตลอด เพราะแม่ไม่เคยหยุดรักพ่อเลย รอบตัวเรามีแต่ชายหญิงที่
ชราภาพแล้ว ผมเป็นคนที่ยาญน้อยที่สุดในงาน

ผมเห็นหิมะตกในฤดูหนาว เห็นว่าตาแก่ลงทุกที ผมไปจากสการ์เบอร์ระ
ไปเป็นตำรวจเหมือนพ่อ เหมือนตา มันเป็นเรื่องตลกตลกทอดที่ต้องรับไว้ แล้วก็
ไม่มีใครพบว่าผมไม่ดีเท่าที่ควรด้วย ตอนที่ตาเสีย ผมกลับไปสการ์เบอร์ระและ
โกยดินลงหลุมศพด้วยตัวเอง ดินแต่ละพลั่วหล่นลงบนโลงไม้สนอย่างบรรจง
ดวงอาทิตย์ยามเช้าสาดแสงมาที่สุสาน ผมได้กลิ่นเกลือในอากาศซึ่งพัดจาก
หนองน้ำไปทางตะวันออกและตะวันตก ไกล ๆ นั้น นกคิงเลตมงกุฎของโล่จับ
แมลงวันฝูงหนึ่ง ปรลิตลีเทาสุดโลโครากเกาะไล่เดือนกินด้วยการวางไข่ไว้ในตัว
และให้พวกมันหาที่หลบฤดูหนาวอยู่ตามรอยแตกรอยปริของบ้าน เหนือขึ้นไป
ห่านแคนาดาฝูงแรกบินลงใต้เพื่อหลบหนาว นกเรเวนคู่หนึ่งบินประกบพวกมัน
เหมือนเครื่องบินขับไล่สีดำที่ประกบเครื่องบินทิ้งระเบิดไม่มีผิด

เมื่อไม้โลงถูกดินกลบหายไปจากสายตา ผมก็ได้ยินเสียงเด็ก ๆ ดังมาจากโรงเรียนเนิร์สเซอร์รี่ลีลโพลีฟาร์มซึ่งอยู่ติดกับสุสาน เสียงพวกเขาเล่นเกมกันนั่น ทั้งสูงและต่ำเรไรจนผมอดยิ้มออกมาไม่ได้ เพราะตาเองก็คงยิ้มอยู่เหมือนกัน

จากนั้นก็หมีหลุมศพอีกหลุม มีการอ่านบทสวดจากหนังสือที่เก่าเกินคราวนี้มันนึกถึงโลกทั้งใบของผม ร่างสองร่างถูกหย่อนลงพักผ่อนเคียงข้างกัน เหมือนกับที่ผมเคยเจอพวกเขาอนด้วยกันเมื่อกลับไปถึงบ้านที่บรูกลินกลางดีกลูกสาววัยสามขวบของผมนอนซุกอยู่อย่างสงบข้างแม่ของเธอที่นอนขดเป็นรูปจันทร์เสี้ยว ภายในพริบตาเดียว ผมก็ไม่ได้เป็นสามี ไม่ได้เป็นพ่ออีกต่อไป ผมปกป้องพวกเขาไว้ไม่ได้ แล้วพวกเขาก็ถูกลงโทษเพราะผมล้มเหลว

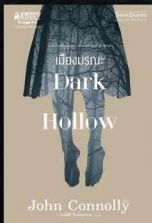
ภาพเหล่านี้ ความทรงจำเหล่านี้เป็นเหมือนลูกโซ่ที่เชื่อมติดกันในสายโซ่ที่ทอดยาวกลับไปสู่ความมืดมิด มันควรจะโดนดึงหายไป แต่อดีตไม่ใช่สิ่งที่ปฏิบัติกันได้ง่าย ๆ สิ่งต่าง ๆ ที่ยังค้างคา สิ่งที่เราได้โดยไม่เคยบอกไม่กล่าว สุดท้ายแล้ว สิ่งเหล่านี้ต่างจะกลับมาหลอกหลอนเรา

เพราะนี่คือโลก และเสียงสะท้อนจากโลกอื่น ๆ

ผลงานของนักเขียนรางวัล
Barry Award (Best British Crime Novel)
และ Shamus Award (Best First Detective Novel)
ที่เคยเขย่าขวัญผู้อ่านมาแล้วใน **ต่อหน้า ต่อตาย**

ชาร์ลี พาร์เกอร์ย้ายกลับไปยังบ้านเก่าในรัฐเมน
หวังว่าความสงบของธรรมชาติและผืนป่าจะช่วยเยียวยาจิตใจ
กว่าเมื่อหญิงสาวที่เขารู้จักถูกสังหารโหด ชาร์ลีจึงต้องหวนคืนสังเวียน
เขาได้ล่าผู้ต้องสงสัยคนสำคัญจนพบเบาะแสที่น่าตื่นตะลึง
... และผู้เคราะห์ร้ายอีกหลายรายที่ไม่มีใครเคยระแคะระคาย
พวกเขาล้วนเป็นเหยื่อของฆาตกรในตำนานที่ซ่อนตัวอยู่ในป่าช้า

นวนิยายในชุดเดียวกันโดย
John Connolly

 NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com

หมวดนวนิยายสืบสวนสอบสวน

ราคา 395 บาท

ISBN 978-616-04-4211-9

9 786160 442119